

Arrest

nr. 49 643 van 15 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nicaraguaanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 juli 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DUPONT, die *loco* advocaat J. LEFERE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker treedt op X te Roeselare in het huwelijk met mevrouw N.V. van Belgische nationaliteit.

Op 8 december 2008 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

Op 20 april 2009 wordt een positief samenwoningverslag opgesteld.

Op 6 juni 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 27 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 5 augustus 2010. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…) in uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het recht op verblijf van M.B.R.E. (...) geboren te (...) van Nicaraguaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 : Het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt beëindigd.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkenen uit de echt gescheiden zijn bij uitspraak door de Rechtbank van eerste aanleg van Kortrijk op 27.04.2010.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg ingetrokken. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 42quater, § 4, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Hij adstrueert zijn middel als volgt:

“Volgens de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, dienst Vreemdelingenzaken (hierna ibz) eindigt het verblijfsrecht van verzoeker en wordt hij bevolen het grondgebied te verlaten op grond van artikel 42quater §1, 4° van de Vreemdelingenwet.

De reden van deze beslissing is te wijten aan het feit dat het huwelijk met de burger van de Unie, zijnde mevrouw V. (...) beëindigd werd.

Terzake wordt hier over het hoofd gezien dat de reden van de huwelijksbreuk te wijten is aan het huiselijk geweld in hoofde van mevrouw V. (...), dit kan bovendien gestaafd worden door getuigen.

De andere voorwaarde van artikel 42quater, §4, 4° Vreemdelingenwet is eveneens voorhanden aangezien verzoeker als arbeider in dienst is bij NV A.

Op basis van bovenstaande feiten vraagt verzoeker betreffende beslissing dd. 27.07.2010 te schorsen en te vernietigen.”

2.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers verblijfsrecht werd beëindigd omdat hij en zijn echtgenote op 27 april 2010 bij uitspraak van de rechtbank van eerste aanleg uit de echt gescheiden zijn. De Raad stelt vast dat artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet expliciet in de mogelijkheid voorziet om een einde te stellen aan het verblijf wanneer het huwelijk wordt ontbonden. De Raad stelt tevens vast dat verzoeker het motief dat ‘hij uit de echt zou zijn gescheiden’ niet betwist. Verzoeker meent evenwel dat hij voldoet aan de uitzonderingsbepaling van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§4 Onder voorbehoud van het bepaalde in §5 is het in §1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien:

(...)

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld.

En voorzover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, §4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Verzoeker meent dat hij aan alle voorwaarden van deze uitzonderingsbepaling voldoet nu hij als arbeider werkt en gezien de huwelijksbreuk te wijten is aan het huiselijk geweld van zijn echtgenote, zodat zijn verblijfsrecht niet had mogen worden beëindigd.

De Raad stelt vast dat de voorwaarden van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet cumulatieve voorwaarden betreffen en dat hij wel een bewijs bijbrengt van het feit dat hij werkt, maar geen enkel bewijs bijbrengt van het huiselijk geweld dat hij zou hebben ondergaan. Ook in het administratief dossier is er geen enkele aanwijzing dat verzoeker zich in een situatie van huiselijk geweld zou hebben bevonden. De Raad stelt vast dat naar aanleiding van verzoekers verhuis uit de echtelijke woning, er een nieuw samenwoningverslag werd opgesteld op het nieuwe adres van verzoeker. Verzoeker werd hiervoor uitgenodigd op het politiebureau. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen melding heeft gemaakt van het huiselijk geweld waarvan hij slachtoffer was terwijl hij op dat ogenblik daar de kans toe had. Op geen enkel ander tijdstip heeft verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken gemeld dat hij het slachtoffer was van huiselijk geweld. Verzoeker werpt dit voor het eerst op in zijn inleidend verzoekschrift, hij stelt dat hij dit kan bewijzen aan de hand van getuigen, maar brengt geen enkel bewijs bij. De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat het een blote bewering betreft en dat verweerder gelet op het feit dat hij er op het ogenblik van de bestreden beslissing geen kennis van had en er ook geen enkele aanwijzing in die richting in het administratief dossier zit, er dan ook geen rekening mee kon houden. Verzoeker toont geenszins aan dat verweerder onterecht geen toepassing heeft gemaakt van de uitzonderingsbepaling van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN